

1947 – 2017 |

let

ZUŠ

Sezimovo Ústí

Sezimovo Ústí

ZUŠ

Jihočeský kraj

Publikace vznikla za podpory měst:

Planá nad Lužnicí

Sezimovo Ústí

Vydala ZUŠ Sezimovo Ústí v roce 2017

Redakční práce: Ivana Zelenková a Ing. Richard Mlázovský, DiS

Použité fotomateriály: David Peltán, Tomáš Vichta a archiv ZUŠ Sezimovo Ústí

Ilustrace: žáci výtvarného oboru ZUŠ Sezimovo Ústí

Grafická příprava: RUDI a.s.

Základní umělecká škola
Sezimovo Ústí

ŠKOLA

„Nejvýznamnějším uměním učitele je probouzet v žácích radost tvořit a poznávat.“

Albert Einstein

německo-americký fyzik,
1879 – 1955

„Umění je jako slunce, které se taky nikomu nevtírá. Když zatáhnete záclony a zavřete okenice, tak vám slunce do bytu neleze, jenomže je to vaše chyba, pane, že chcete žít potmě.“

Jan Werich

český herec, dramatik
a spisovatel 1905 – 1980

„Jsou malíři, kteří dělají ze slunce žlutou skvrnu, ale jsou jiní, kteří díky svému umění a moudrosti dělají ze žluté barvy slunce.“

Pablo Picasso

španělský malíř, sochař, grafik,
keramik a scénograf 1881 – 1973

„Kdo chce pochopit hudbu, nepotřebuje ani tak sluch, jako srdce.“

Jiří Mahen

český básník, novinář
a dramaturg 1882 – 1939

slovo ŘEDITELE

Vážení přátelé, rodiče a žáci,

držíte v rukou publikaci, která si klade za cíl ve stručnosti shrnout sedmdesátiletou historii uměleckého školství v Sezimově Ústí a představit naši školu tak, jak vypadá dnes.

Základní umělecká škola Sezimovo Ústí si za dobu své existence získala pevné místo v síti jihočeských uměleckých škol a jako jedna z mála o sobě může říci, že je jen o několik málo let mladší než samo město, ve kterém působí.

Novodobý rozvoj Sezimova Ústí je totiž, stejně jako historie naší školy, úzce spjat se vznikem nové části města vybudované kolem Baťových závodů, dnes podniku Kovošvit a.s..

Výuka v naší škole má mnoho podob a tváří a zahrnuje velké množství nejrůznějších aktivit, což je jistě dáno už samotnou podstatou uměleckého školství.

Definice pojmu umění existuje samozřejmě celá řada. Podle Ottova naučného slovníku je umění „úmyslné tvoření nebo konání, jehož výsledek nad jiné výtvořiny a výkony vyniká jistou hodnotou již při pouhém nazírání a vnímání, tj. hodnotou estetickou“. Encyclopedia Britannica zase vymezuje umění jako „užívání dovedností a představivosti k vytváření estetických předmětů, prostředí nebo zážitků, které lze sdílet s druhými lidmi“. Pro naše potřeby je ale myslím nejužitečnější formulace, že v širokém smyslu slova jde o „užitečnou estetickou dovednost, kterou neovládá každý, které je případně třeba se naučit a k jejímuž zvládnutí je zapotřebí určitého nadání“.

V předchozím textu se tedy objevila slova jako dovednost, tvoření, vnímání, představivost, estetická hodnota nebo zážitek a sdílení. Na první pohled by se mohlo zdát, že význam těchto pojmů není v dnešní době přeplněné technikou, umožňující bezpracný konzum čokoliv, tak veliký. Myslím, že opak je pravdou. Právě v dnešní době je nesmírně důležité předávat mladé generaci určité „pevné body“, základní pravidla dlouhodobé společné práce, způsoby objevování krásy v hudebních, výtvarných, literárních či tanečních dílech. Jsme školou, a plníme tedy v tomto smyslu určitou společenskou objednávku, která vyplývá z náplně naší činnosti. Naším cílem není pouze výchova aktivních umělců či budoucích profesionálů, ale také umožnit co největšímu počtu mladých lidí osobně si vyzkoušet, co vlastně umělecká tvorba obnáší. Že hudba, výtvarné či taneční umění nevzniká kdesi ve virtuální realitě, ale že vše musí být podloženo talentem a velkou dávkou pracovitosti. I kdyby si naši žáci ze studia u nás neodnesli nic jiného než umění rozpoznat estetickou hodnotu od kýče a schopnost ocenit hodnotný umělecký výkon, nebylo by to málo. Doufám, že se nám to daří.

Systém Základních uměleckých škol České republiky je v celosvětovém měřítku ojedinělý. Řečeno slovy zakladatelky projektu ZUŠ Open, mezzosopranistky Magdaleny Kožené „Základní umělecké školy tvoří kořeny naší kulturnosti, naší lásky k umění. Ve světovém měřítku jsou zcela unikátním vzdělávacím systémem, který je třeba hýčkat, rozvíjet a podporovat.“

Co tedy říci závěrem? Hýčkejme, rozvíjejme a podporujme naši školu ze všech sil, tak jako to dělali naši předchůdci, aby se v plné síle dočkala ještě mnoha dalších výročí a aby k tisícům jejích absolventů přibývali další, kteří budou na svá „zkušková“ léta vzpomínat s láskou.

Ing. Richard Mlázovský, DiS

město Sezimovo Ústí

Sezimovo Ústí, moderní město s bohatou historií na soutoku Lužnice a Kozského potoka se dělí na dvě části. První se rozprostírá na místě bývalého středověkého města, druhá byla založena v rámci výstavby Baťových závodů, dnes Kovosvitu a.s.. Město má okolo 7300 obyvatel a spolu s Tábořem a Planou nad Lužnicí vytváří aglomeraci s téměř 46 tisíci obyvatel.

Jsou zde tři základní, tři mateřské, jedna střední a jedna základní umělecká škola,

několik sportovních areálů (fotbal, tenis, házená), kino, letní kino, kulturní dům s divadelním sálem, stálým loutkovým divadlem a galerií, dále pak například hvězdárna a koupací biotop.

Mezi oblíbené turistické cíle patří národní kulturní památka Kozí hrádek či areál vládních vil s hrobkou Dr. E. Beneše. V okolí města se nachází řada přírodních památek jako je Luna, Luční rybník či přírodní park Turovecké lesy.

Založení města

Sezimovo Ústí bylo od svého počátku spojeno s Vítkovci. Podle pověstí bylo město založeno Sezimou, nemanželským synem Vítka z Prčice. Historie však podává méně barvitý příběh. Podle první písemné zmínky o Sezimově Ústí můžeme předpokládat, že už před polovinou 13. století zde bylo založeno město. V roce 1250 získávají totiž místní dominikáni z generální kapituly svého řádu souhlas s vysvěcením kostela sv. Dominika

a roku 1262 na ně pamatuje ve své závěti Vok z Rožmberka.

Ve městě lze předpokládat rovněž městský palác pánů z Ústí, kam v dubnu roku 1414 zve Anna z Mochova, vdova po Janu St. z Ústí, Jana Husa. Jeho nedlouhý pobyt rezonuje s radikálními náladami v okolí i v Ústí, které v roce 1420 vyvrcholil vypálením města a odchodem stoupenců na nedaleké Hradiště, pozdější Tábor.

Historie města

Město na své znovuvzkříšení čekalo dlouho. Úsilím ředitele tábořské hlavní školy Antonína Svatoše zde byla roku 1828 založena nová obec, jíž zůstalo označení Starý Tábor až do roku 1920, kdy se vrátilo ke středověkému názvu.

Z nejdůležitějších událostí v průběhu 19. století jmenujme alespoň založení školy v roce 1832 nebo vysvěcení nového kostela Povýšení svatého Kříže roku 1841. Významnou osobností ústeckých dějin byl v první polovině 20. století amatérský archeolog, řídicí učitel a starosta Josef Švehla.

Ve třicátých letech si ve městě postavil vilu ministr zahraničí Edvard Beneš. Přítomnost poz-

dějšího prezidenta si vyžádala výstavbu nové silnice, zřízení poštovního úřadu nebo zavedení kanalizace. Rychlý rozmach obce nastal v roce 1939, byla zahájena strojírenská výroba v nové hale Moravských akciových strojíren (MAS), vznikla tak druhá část Sezimova Ústí, dodnes lidově zvaná Baťov či Kovosvit.

Vzácným propojením obydlí a okolní přírody se vyznačuje vila ministra a předsedy československé vlády Zdeňka Fierlingera, která vznikla na základě návrhu politikova bratra Otokara v letech 1930 až 1931. Architekt se při projektování nechal inspirovat stylem venkovských domů svého významného předchůdce Jana Kořery.

slovo starosty Sezimova Ústí

Základní uměleckou školu v Sezimově Ústí považuji za nedílnou a nezastupitelnou součást kulturního a společenského života v našem městě. Možná to zní jako fráze, ale s počtem žáků, kteří školou za 70 let jejího působení prošli, to byla a je opravdu významná instituce. Jak už to bývá, v tom množství byli žáci více i méně nadaní, aktivní, kteří umění věnovali a věnují spoustu osobního času, i ti pohodlnější. Jsem přesvědčen, že učení se hře na hudební nástroje, zpěvu, tanci či malování každého člověka, byť mladého, obohacuje a že má pro jeho život velkou přidanou hodnotu. Přiznám, že osobně jsem nepatřil k těm pílí obdařeným žákům tehdy ještě „lidušky“, ale rád na ty necelé čtyři roky vzpomínám.

Přeji všem současným a budoucím žákům, aby jim škola umožnila se stále rozvíjet a aby měli ze svých zlepšujících se uměleckých počínů radost.

Všem pedagogům ZUŠ v Sezimově Ústí, kteří na sebe převzali úkol vést mládež ke krásnu, k umění a k rozvoji jejich múzických vloh, bych chtěl za jejich činnost jménem svým i města Sezimovo Ústí poděkovat a popřát jim i nadále dostatek energie, trpělivosti i uspokojení z výsledků jejich práce a štěstí při hledání malých talentů.

Mgr. Ing. Martin Doležal

město **Planá nad Lužnicí**

V roce 1920 sem přijel prezident Masaryk, teď přijíždí každý rok kníže Václav

O Plané nad Lužnicí nalezneme nejstarší dochované písemný záznam z rozhraní let 1288 a 1289. Prvními majiteli byla katolická církev a poté se vrchnost, která vlastnila Planou, velice často měnila. V blízkosti ležící Sezimovo Ústí a husitský Tábor se ve vlastnictví Plané několikrát vystřídal. Z nejznámějších šlechtických rodů v Plané lze jmenovat Rožmberky, Šternberky, Lobkowicze a především poslední šlechtický rod v Plané Harrachy. Na ty si ještě řada starších obyvatel města pamatuje a v dobrém vzpomíná. Po nich zůstal v Plané zámek, který je v současné době v soukromých rukách, a především zámecký park a více než kilometr dlouhá lipová alej. Obojí se podařilo současnému vedení města v předchozích letech revitalizovat a město tak získalo krásné přírodní prostředí nejen pro své obyvatele, ale také pro návštěvníky.

Z novodobé historie města je znám především pobyt tehdejšího prezidenta T. G. Masaryka, který zde strávil ve vile pana Portíka dovolenou. Tato vila patří vedle dalších staveb k místům, která si návštěvníci přijíždí rádi prohlédnout. Planou nad Lužnicí si v minulém století oblíbila celá řada umělců, kteří rádi přijížděli do města na břehu Lužnice, obklopené krásnou přírodou. Herci Rudolf Hrušínský, Karel Heřmánek, Josef Kemr, režisér Karel Lamač nebo další umělci různých žánrů jako Adolf Heyduk, Julius Zeyer, Franz Kafka nebo Václav Čtvrtek a další, ti všichni si Planou zamilovali a do Plané se velice rádi a často vraceli. Planá nad Lužnicí, přes svůj věk 729 roků, ne-

nabízí návštěvníkům mnoho historických budov. Mezi ně patří několik prvorepublikových vil, barokní selská stavení, fara a kostel. Ten je zasvěcený patronu české země knížeti Václavovi. Na jeho počest se konají každoročně koncem září největší městské slavnosti. Krojovaný průvod v čele se svatým Václavem přichází a přijíždí na plánský „ostrov“, kde je vítán svatováclavským chorálem. Vedle historického jarmarku probíhá na několika jevištích bohatý kulturní program. Svatováclavské slavnosti trvají v Plané nad Lužnicí několik dní, během nichž si najdou svůj program snad všichni. Sportovní soutěže, hudební večer pro mladé, svatováclavská slavnostní mše a závěrečný koncert v kostele svatého Václava, patrona celých slavností, lemují hlavní den slavností.

Vedle bohaté kulturní nabídky v průběhu celého roku nabízí Planá nad Lužnicí všem domácím i přespolním především krásnou přírodu nejen podél řeky Lužnice, ale také u celé řady rybníků a v okolních lesích. Rybolov, houbaření a nebo jen tak procházení se kouzelnou přírodou dodávají lidem sílu a zlepšují náladu v dnešním uspěchaném světě. Zkuste si proto také i vy najít ve svém zaplněném kalendáři kratší nebo delší čas a přijedte k nám do Plané nad Lužnicí. Do města, o němž říká v závěru krátkého filmu o Plané nad Lužnicí herec Rudolf Hrušínský: „Planá nad Lužnicí je město, ve kterém stojí za to žít a nebo ho alespoň navštívit.“ Prezidenta Masaryka už zde nepotkáte, ale pokud si správně vyberete termín návštěvy, může vás z konečného pozdravit kníže Václav.

slovo starosty Plané nad Lužnicí

Nemohu hodnotit sedmdesátiletou historii ZUŠ Sezimovo Ústí, protože můj věk a doba působení v Plané nad Lužnicí takto dlouhé historii ještě neodpovídají. Nebylo by to objektivní.

Mohu si ale dovolit zhodnotit minimálně posledních deset let, to je dobu mého výkonu funkce starosty v Plané nad Lužnicí.

Těžko někdo spočítá vystoupení hudebních kolektivů, souborů či jednotlivců sezimoústecké „zušky“ na kulturních a společenských akcích v Plané nad Lužnicí. Těžko někdo spočítá výtvarná díla mladých malířů, která byla vystavena na pravidelných výstavách v obřadní síni v Plané nad Lužnicí. A už vůbec nikdo nespočítá návštěvníky výstav a koncertů, na nichž vystavovali nebo vystupovali především mladí umělci.

Mluvit o oboustranně výhodné spolupráci mezi našim městem a ZUŠ Sezimovo Ústí není rozhodně jenom o bezobsahovém mluvení. Spolupráce spočívá na straně Plané nad Lužnicí v bezplatném poskytování prostor pro výuku v plánské základní škole, v poskytování prostor pro koncertní vystoupení a výstavy a rovněž v pravidelném každoročním finančním přispívání na činnost ZUŠ. Na druhé straně mladí i starší umělci ZUŠ předvádějí své umění nejen na koncertech, které ZUŠ v Plané nad Lužnicí pořádá, ale také na vernisážích, městských slavnostech, plesech apod.

Chtěl bych touto cestou současnému i minulému vedení, učitelům a žákům Základní umělecké školy v Sezimově Ústí poděkovat za všechny ty krásné zážitky, kterými obohatili kulturní dění v našem městě, a zároveň jim popřát pokračování elánu a nasazení, s jakým se umění a jeho šíření věnují. Zcela na závěr mohu slíbit, že s podporou výchovy mladých umělců ze strany našeho města mohou počítat i nadále.

Ing. Jiří Šimánek

slovo bývalých ředitelů

Po studiu na pražské konzervatoři, obor klarinet, jsem roku 1959 začal vyučovat v hudební škole (tehdy LŠU) v Táboře a v Sezimově Ústí. Po smrti Rudolfa Hřebíka roku 1969 jsem byl na základě konkurzního řízení jmenován ředitelem LŠU Sezimovo Ústí. V té době působilo ve škole 8 učitelů interních a 3 externisté. Hlavní překážkou pro další rozvoj školy, se kterým jsem se potýkal celý můj ředitelský život, byl nedostatek vlastních vhodných učeben. Alespoň malým posunem bylo získání pronájmu skromných prostor v bývalé mateřské škole při 2. ZŠ v roce 1985. Učebny byly pro hudební výuku nevyhovující (špatná akustika, nedostatečná zvuková izolace) a jen díky úsilí učitelského kolektivu se podařilo je přijatelně zadaptovat. Počet tříd byl nedostatečný, takže jsme museli nadále využívat i třídy 2. ZŠ. Přes všechna úskalí se učitelé věnovali své práci s plným nasazením a dokladem toho byly úspěchy žáků v soutěžích nejen okresních a krajských, ale i celostátních. Řada našich žáků také dále pokračovala ve studiu na vyšších uměleckých školách a dnes se věnují hudbě profesionálně.

Nemohu nezpomenout na Rudolfa Čermáka, asi nejznámější osobnost školy, který stál u samého jejího zrodu. Jako učitel dechových nástrojů vychoval velkou řadu muzikantů a žákovský dechový orchestr pod jeho vedením byl na velmi vysoké úrovni. Vzpomínám si, když jsem ještě jako student konzervatoře hrál v orchestru školy a Ruda Čermák dělal státní zkoušku z dirigování. Tenkrát přišel dirigent Alois Klíma a řekl nám, ať tam uděláme nějaké chyby, aby je musel poznat. Pamatuji si, že jsem mu tam hrál něco falešně... samozřejmě to poznal.

Chtěl bych popřát škole do dalších let, aby dále plnila svoji hlavní funkci, a to podchytit zájem žáků, naučit je vnímat krásu hudby, pohybu a výtvarného umění, aby je tato krása provázela i dále v životě.

Josef Staněk

Do zdejší školy (tehdy LŠU – lidová škola umění) jsem nastoupil jako žák 2. třídy ZDŠ ve školním roce 1959/1960. Studoval jsem hru na housle u tehdejšího ředitele Bohuslava Lokvence, který dojížděl vyučovat hru na všechny hudební nástroje, s nimiž se mohli žáci v LŠU setkat. Výuka probíhala v budově ZDŠ v Plané nad Lužnicí. V roce 1962/1963 jsem změnil nástroj a začal hrát na trombon. Když ředitel Lokvec v roce 1966 zemřel, začal jsem dojíždět do Sezimova Ústí k panu učiteli Rudolfu Čermákovi, který mě připravil k přijímacím zkouškám do Vojenské hudební školy Víta Nejedlého v Roudnici nad Labem. Po jejím absolvování v roce 1971 jsem působil jako orchestrální hráč u Posádkové hudby Tábor a od roku 1976 u Ústřední hudby ČSLA v Praze, kde jsem v roce 1979 ukončil kariéru vojenského hudebníka a začal studovat pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích. Po jejím dokončení v roce 1984 jsem nastoupil jako učitel do LŠU Sezimovo Ústí na místo svého bývalého učitele Čermáka, který se chystal k odchodu do důchodu. Tehdy měla škola v hudebním oboru 147 a v tanečním 92 žáků. V roce 1992 odešel do důchodu ředitel Josef Staněk a na jeho místo jsem byl na základě konkurzního řízení jmenován ředitelem já. Ve funkci jsem setrval do 31. července 2015, kdy jsem odešel do zaslouženého důchodu. Se školou jsem měl co do činění jako žák, učitel, ředitel a v současné době školník celých 40 let. To je v sedmdesátileté historii školy víc než polovina doby její existence. Myslím si, že tento rekord už asi nikdo nepřekoná. Do další sedmdesátky přeji škole schopné ředitele, učitele, THP pracovníky, výborné podmínky pro výuku, více financí, méně administrativy a byrokracie, vstřícné nadřízené na odboru školství v Českých Budějovicích, dobré ministry školství v Praze, spolupracující rodiče a hlavně hodně nadaných žáků, aby po celém světě šířili slávu naší školy.

Mgr. Josef Janda

Historie

V roce 1946 byl založen Městský hudební ústav. V prvním roce trvání školy se ještě moc neučil. Ředitel podniku SVIT (dnešní KOVOSVIT MAS, a.s.) Ing. Kaňák, Antonín Koželuh a Ing. Zámostný, zaměstnanci téhož závodu, se snažili získat pro školu místnosti a vybavení. Hudební nástroje pocházely ve směs z Fondu národní obnovy.

Škola začala pracovat až v roce 1947, kdy na místo ředitele byl jmenován Viktor Kristián. S osobností tohoto ředitele se pojí největší rozmach hudebního dění v Sezimově Ústí. Na jeho přímý popud vznikl velký symfonický orchestr Dělnická filharmonie pracujících SVIT. Tento soubor měl 40 – 45 členů – amatérů. Skládal se převážně ze zaměstnanců závodu, učitelů hudební školy a z hudebních nadšenců z Tábora a Plané nad Lužnicí.

Viktor Kristián byl velkým přínosem i pro hudební školu. Ta se začala rozšiřovat, počet žáků vzrůstal. Vyučovalo se hře na klavír, housle, violoncello a dechové nástroje. Děti měly možnost zpívat v pěveckém sboru, který vedl pan ředitel. Z novin TEP SVOBODNÉ PRÁCE ze dne 20. července 1948 je zřejmé, že škola již dobře pracovala: „Stav žáků městské hudební školy v Sezimově Ústí je 70 žáků. Touha Baťovců, aby jejich děti měly příležitost k hudebnímu vzdělání, je naplněna.“

V roce 1950 odešel Viktor Kristián ze Sezimova Ústí. Rozpadla se též Dělnická filharmonie a hudební úroveň města se značně snížila. Na místo ředitele školy byl jmenován Leopold Janů, který však působil ve škole pouze jediný rok. Ze zápisu školní komise národního výboru vyplývá, že škola prožívala krizi: „Do 15. 9. 1951 se snažili zahájit vyučování. Hudební škola nevyvíjí žádnou činnost.“

pokračování na straně 12.

Dechový orchestr z roku 1958

Žákovský symfonický orchestr

Žestový soubor

Rudolf Čermák a žák Josef Janda

28. 9. 1951 nastoupil na místo ředitele Bohuslav Lokvenc. Vyučování bylo tehdy zahájeno až 1. 10. 1951. Za působení Bohuslava Lokvence vzrostl počet žáků školy a vytvořil se malý, ale stálý učitelský sbor. V roce 1958/1959 měla škola již 131 žáků. Ke dni 21. 9. 1962 205 žáků, z toho v nově vytvořeném výtvarném oddělení 17 žáků. Ředitel Lokvenc byl výborný organizátor, za jeho působení vznikly dva žákovské orchestry – dechový a smyčcový. Dechový orchestr začal stavět již začátkem roku 1951 učitel dechových nástrojů Rudolf Čermák. Byl prvním orchestrem tohoto typu v kraji a vůbec jeden z prvních v republice. Smyčcový orchestr vedl Bohuslav Lokvenc. Od roku 1962 byla škola přejmenována na lidovou školu umění (LŠU).
1. 9. 1966 se stal ředitelem LŠU Rudolf Hřebík. Za jeho poměrně krátkého působení se škola

dále rozšiřovala. V roce 1966/1967 měla škola 230 žáků. V tomto školním roce také k hudebnímu a výtvarnému oboru přibyl obor taneční, jehož vedoucí se stala Irena Zámostná. Od měsíce března do srpna roku 1969 stál v čele školy zástupce ředitele Rudolf Čermák, zastupoval těžce nemocného Rudolfa Hřebíka, který zemřel v červnu 1969.

1. 9. 1969 byl jmenován novým ředitelem školy Josef Staněk, který setrval ve funkci celých 23 let, do roku 1992.

V roce 1992 odešel Josef Staněk do důchodu a na jeho místo byl 1. 7. 1992 na základě konkurzního řízení jmenován Mgr. Josef Janda. Stejně jako předchozí ředitel i Josef Janda strávil ve funkci 23 let.

1. 8. 2015 byl jmenován ředitelem školy na základě konkurzu Ing. Richard Mlázovský, DiS.

Ilustrace z kroniky školy.

Rudolf Čermák

Rudolf Čermák byl skvělý hudebník a pedagog, který ovlivnil a vychoval celou řadu vynikajících hudebníků, kteří se věnují hudbě, ať už profesionálně nebo amatérsky. Já patřím k jeho žákům. Ráda bych na pana učitele Rudolfa Čermáka zavzpomínala jako na člověka, který zásadně ovlivnil jak moje hudební začátky coby žákyně hudební školy, tak později i moje začátky kantorské.

Poprvé se tak stalo při výběru hudebního nástroje v lidové škole umění. K panu učiteli Čermákovi mě do tehdejší „lidušky“ přivedl táta v mých 10 letech. Pan učitel se na mě podíval a řekl: „Ta má úzké rty, ta by mohla hrát na hornu.“ A bylo rozhodnuto.

Podruhé to bylo v mých 14 letech, kdy jsem si měla vybrat střední školu. Já v té době neměla vůbec žádnou představu, jenom jsem věděla, že mě baví svět na jevišti. Od 3 let jsem navštěvovala na stejné umělecké škole i taneční obor. Pan učitel Čermák to všechno o mně věděl, protože byl kantor velice vnímavý. Můj táta jednou při návratu z třídních schůzek potkal pana Čermáka na ulici a zmínil se, že neví, na jakou školu mě mají dát. „A co takhle konzervatoř?“ zeptal se ho pan učitel. A bylo rozhodnuto podruhé.

Potřetí, to už jsme se setkali jako kolegové. Po absolutoriu na Konzervatoři v Plzni jsem se vrátila jako učitelka na stejnou hudební školu, kde jsem před lety začínala jako žačka. Během prvních 2 let mé praxe na ZUŠ v Sezimově Ústí mi pan učitel Čermák postupně přenechal všechny studenty lesního rohu ze své třídy. Jedním z nich byl mimo jiné dnes sólový hráč České filharmonie Ondřej Vrabec. Pamatuji si, jak mě pan Čermák na konci školního roku v čase závěrečných školních přehrávek upozorňoval: „Dnes na přehrávkách uslyšíš moc talentovaného kluka, toho ti předám od příštího školního roku.“ Tím talentem byl již zmiňovaný Ondřej Vrabec, který se v té době učil hrát u pana učitele Čermáka na zobcovou flétnu, ale zároveň už začínal u stejného kantora ovládat první tóny hry na lesní roh. Není lepší výzvy pro mladého začínajícího učitele, než když vám váš bývalý učitel natolik důvěřuje, že vám přenechá tak talentovaného a pilného žáka.

Ondrovo přijetí na Konzervatoř do Prahy o 4 roky později se tak stalo mým prvním profesním úspěchem na poli pedagogickém a já jsem panu učiteli Čermákovi za nabídnutou šanci dodnes vděčná. Vzpomínám na něj a věřím, že má z úspěchů současné hornové třídy, kterou vede také dnes už bývalá žačka ZUŠ Sezimovo Ústí Eva Mlázovská, někde tam nahoře radost.

Šárka Kvičínská,
bývalá učitelka ZUŠ Sezimovo Ústí

Vlastní střecha nad hlavou po 60 letech

V kronice LŠU je hned na počátku uvedeno, že velkou nevýhodou školy bylo, že neměla vlastní prostory. Učebny byly v internátu podniku SVIT, v divadelním sále na jevišti, v místnostech Závodního klubu a v tělocvičně obecné školy. Když bylo hezké počasí, vyučovalo se pod širým nebem.

V sedmdesátých letech měla škola učebny v obou základních školách města. Bylo to nevyhovující, proto se v roce 1975 uvažovalo o výstavbě nové budovy v zahradě 1. ZDŠ. Byl již vypracován projekt, ale tehdejší vedení města se nedrželo volebních slibů a programu a investovalo jinač, takže se stavba nerealizovala. V roce 1985 se alespoň část LŠU přestěhovala do prostor bývalé mateřské školy vedle 2. ZDŠ. Tento prostor měl mnoho nedostatků. Kromě malého počtu učeben zde nebyl k dispozici koncertní sál, třídy byly od sebe nedostatečně izolovány a měly velice špatnou akustiku. Přesto se tímto vytvořily alespoň malé předpoklady pro rozvoj školy a rozšíření pedagogického sboru a tím i počtu žáků.

Největší událostí roku 2007 bylo bezpochyby stěhování. Po 60 letech existence, které škola strávila v pronajatých prostorách, získala ZUŠ, nemalou zásluhou tehdejšího ředitele Josefa Jandy, zasloužený dárek – vlastní budovu v Nerudově ulici 648. Do zrekonstruované části objektu se škola přestěhovala 1. listopadu. Bohužel několik tříd muselo ještě zůstat v prostorách 2. ZŠ. Teprve v březnu 2009 skončila přestavba východního křídla a od 1. dubna začala škola využívat celý objekt. V létě 2015 bylo realizováno kompletní zateplení budovy, výměna zbylých oken a škola dostala novou fasádu.

Současnost naší školy

ZUŠ Sezimovo Ústí je příspěvkovou organizací zřizovanou Jihočeským krajem. Naše škola nabízí žákům všestranné umělecké vzdělání v hudebním, výtvarném a tanečním oboru. V současné době se vzdělává na naší ZUŠ téměř 500 žáků, kteří mají to štěstí, že mohou navštěvovat všechny nabízené obory pod jednou střechou. Přesto naši

pořádají výstavy. Stále přibývá akcí, kde se prolíná a doplňuje činnost všech oborů. Tento trend mezioborové spolupráce považuje naše škola za velmi důležitý prvek, protože příprava a realizace společných projektů zvyšují efektivitu vyučovacího procesu, motivují žáky a podporují spolupráci všech – žáků i učitelů. Krásným

pedagogové také dojíždějí za svými žáky na detašovaná pracoviště v Plané nad Lužnicí, Veselí nad Lužnicí a v Malšicích. Většina z absolventů ZUŠ bude mít uměleckou činnost jako svého koníčka, ale u mnohých z nich ovlivní i jejich budoucí profesní dráhu. Každoročně školu opouštějí absolventi, kteří dále pokračují ve studiu na středních, případně na vysokých uměleckých školách. Je velmi potěšující, že řada z nich se opět do naší školy vrací jako učitelé.

I prezentace na veřejnosti postupně doznává změn. Žáci samozřejmě vystupují na školních koncertech, účastní se soutěží,

příkladem tohoto propojení je projekt nastudování miniooper pánů Svěráka a Uhlíře – Červená Karkulka a Šípková Růženka.

Naše škola spolupracuje s řadou kulturních institucí, ale také s organizacemi, které se starají o zdravotně znevýhodněné spoluobčany.

Ideálem pro naši školu je situace, kdy ZUŠ opouští absolvent, který nemusí mít sbírku diplomů z různých soutěží, ale odnáší si s sebou do života vřelý vztah k umění a ve chvíli, kdy už není žákem základní umělecké školy, nepřestává hrát, zpívat, tančit či malovat.

HUDEBNÍ OBOR

Když jdete kolem ZUŠ, zpomalíte krok, protože vás zastavují tóny, které slyšíte z oken budovy. Některé tóny jsou ještě nasmělé, váhavé. Z jiného okna odvážné, připravené na cestu, na cestu svízelnou, namáhavou, ale také radostnou a plnou očekávání. Napadne vás jistě, zdali tu nehraje první tóny budoucí muzikant, který naučí své okolí milovat hudbu, který dokáže, že bez hudby by bylo na světě smutno.

Hudební obor je samozřejmě tím nejstarším a nejnavštěvovanějším oborem školy. V současné době naše ZUŠ zaměstnává v hudebním oboru téměř 30 kvalifikovaných učitelů, kteří vyučují hru na následující nástroje: klavír, keyboard (elektronické klávesové nástroje), akordeon, housle, violu, violoncello, klasickou a elektrickou kytaru, baskytaru, zobcovou a příčnou flétnu, klarinet, saxofon, trubku, lesní roh a lesnici, pozoun, baskřídlouku, tubu, bicí nástroje. Dále je vyučován i sólový a sborový zpěv.

Již od září 2012 probíhá výuka dle školního vzdělávacího programu (ŠVP). Žáci, kteří jsou vyučováni podle této nové normy, mají mnohem větší možnosti v uplatnění individuálního přístupu. ŠVP jsme vytvářeli s přihlédnutím k zájmům žáků a k současným trendům a směrům v umění. Jednotlivá studijní zaměření jsou rozvržena tak, aby se žákům dostalo nejenom vzdělání v individuální hře na sólový nástroj či zpěv, ale i v kolektivní hře v souboru či sborovém zpěvu a také v hudební teorii.

Studium hudebního oboru je rozčleněno na přípravné studium, I. a II. stupeň.

Nedílnou a velmi důležitou součástí studia v hudebním oboru je teoretická výuka – hudební nauka, která je rozdělena do čtyř ročníků, a po jejím absolvování mohou žáci pokračovat v teoretickém studiu v tzv. hudebním semináři.

Žáci, kteří již zvládají elementární základy hry na nástroj, se zapojují do týmové práce v komorní nebo souborové hře. Své „umění“ mohou uplatnit v mnoha hudebních projektech - od společného muzicírování se spolužákem až po zapojení do větších hudebních ansámbľů.

Na naší škole působí tyto soubory:

- velký žákovský orchestr
- pěvecký sbor
- Music Stars ZUŠ Sezimovo Ústí
- folklórní soubor Ráček
- soubory zobcových fléten
- akordeonový soubor
- kytarový soubor
- trubačský soubor lesnic
- soubor lesních rohů
- smyčcový orchestr

Samozřejmě součástí studia je prezentace žáků hudebního oboru na veřejnosti. Kromě pravidelného pořádání žákovských večerů v sále ZUŠ naši žáci vystupují na koncertech, vernisážích či jiných kulturních akcích ve městě a okolí. Úspěšně se také každoročně zúčastňují soutěží ZUŠ pořádaných MŠMT.

Velmi důležitá je pro naši ZUŠ spolupráce s okolními mateřskými a základními školami, pro které pořádáme každoročně několik výchovných koncertů, jejichž smyslem je děti pro hudbu nadchnout a ukázat jim všechny její možnosti. S tímto nelehkým úkolem nám již druhým rokem pomáhají známí **minioperky Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře.**

Červená Karkulka – tuto jedenáctiminutovou zpívanou pohádku, zaranžovanou Jaroslavem Bártou, nastudoval v roce 2016 tehdy nově vzniklý pěvecký sbor vedený Jiřím Emmerem. Doprovázel ho, pro tuto příležitost vytvořený, malý žákovský orchestr pod vedením Richarda Mlázovského.

O Šípkové Růžence – v roce 2017 představili žáci ZUŠ nadšenému dětskému publiku další minio-perku, tentokrát v aranžmá Josefa Čechtického, který také žákovský orchestr dirigoval. Novinkou byla i videoprojekce obrázků doprovázející příběh, které namalovali žáci výtvarného oboru ze třídy Alžběty Horynové. (viz strana 24,25)

O dvanácti měsíčkách – chystáme na tento rok.

Nevšední zážitek poslechnout si umělecké výkony pedagogů naší školy nabídl **Koncert učitelů**, který se konal na podzim 2016 v kostele Povýšení sv. Kříže v Sezimově Ústí. V Den učitelů na jaře 2017, se konal další koncert, tentokrát v koncertním sále ZUŠ. Nadšené reakce návštěvníků těchto koncertů jsou důkazem toho, že naši učitelé jsou nejen schopní pedagogové, ale i zdatní muzikanti.

Velmi inspirativní součástí hudebního života naší školy se začínají stávat **koncerty studentů pražské a českobudějovické konzervatoře a Akademie múzických umění v Praze**. Na těchto akcích se podílejí zejména naše mladé kolegyně Barbora Brabcová a Eva Mlázovská se svými spolužáky. Již dvakrát se v našem sále konala před soutěžní přehrávka studentů lesního rohu ze tříd Jaromíra Čížka z Konzervatoře v Českých Budějovicích a Petra Hernycha z pražské konzervatoře.

Tyto koncerty jsou velkou motivací pro naše žáky v jejich cestě za případnou profesionální kariérou. Ne všichni se však stanou slavnými sólisty, proto vždy zůstane přáním a cílem hudebního oboru nadchnout žáky pro hudbu tak, aby si ji zamilovali a stala se samozřejmou součástí jejich života.

O Šípkové Růžence

Koncert pro Světlušku

„Když jsem v srpnu roku 2015 nastoupil na místo ředitele Základní umělecké školy v Sezimově Ústí, řekl jsem si, že nastala ta správná chvíle pro to, abych realizoval myšlenku, kterou už nějakou dobu nosím v hlavě. Totiž spojit prezentaci žáků Zušky s podporou lidí, kteří se ve svém životě potýkají s nějakým hendikepem, a alespoň finančním příspěvkem jim pomoci se s nelehkým údělem vyrovnat. To, že volba padla na ty, kterým bylo odepřeno vidět svět kolem sebe, má v podstatě tři důvody. Zaprvé se sám od narození s lehkou vadou zraku potýkám, zadruhé si myslím, že na Tábořsku se žádný charitativní koncert na podporu nevidomých nepořádá, a zatřetí, že jsem vždycky obdivoval pana Ladislava „Ládu“ Dohnala, jak se mu podařilo i bez zraku prožít plný život, a navíc rozdávat jiným energii a životní optimismus.“

Ing. Richard Mlázovský, DiS.

O Světlušce

Světluška je dlouhodobý projekt Nadačního fondu Českého rozhlasu založený na solidaritě a dobré vůli lidí, kteří se rozhodli darovat nevidomým trochu světla. Pomáhá dětem a dospělým s těžkým zrakovým postižením. Je oporou pro ty, které nelehký životní osud postavil před každodenní výzvu: znovu a znovu se učit životu ve tmě - bez pomoci jednoho z nejdůležitějších lidských smyslů. Světluška nám svítí již od roku 2003.

ZUŠ Sezimovo Ústí pořádá již dva roky v tábořském Divadle Oskara Nedbala Koncert pro Světlušku – charitativní akci ve prospěch nevidomých a slabozrakých pro nadaci Českého rozhlasu Světluška. Spojení s touto nadací je více než symbolické, protože mezi lidmi s poruchou zraku je velké množství nadaných muzikantů a je to právě hudba, která jim umožňuje prožít plný a bohatý život. Program koncertů, na kterých účinkují žáci ZUŠ Sezimovo Ústí, obohatilo v roce 2016 vystoupení hostů z pražské AMU – nevidomé klavíristky Rachel Skleničkové a tubisty Jana Adamce. Na letošním koncertu vystoupily jako hosté flétnistky z Konzervatoře Jana Deyla Eva Blažková a Simona Němcová. Záštitu nad oběma koncerty převzal starosta Sezimova Ústí Martin Doležal a držitel Ceny Olgy Havlové Ladislav Dohnal.

Přáním do budoucna je, aby se tento projekt, který spojuje umění a umění pomáhat, stal pro naši školu tradicí.

ZUŠ Open

Celostátní happening základních uměleckých škol ve veřejném prostoru neboli ZUŠ OPEN je jedním ze stěžejních projektů Nadačního fondu Magdaleny Kožené. Cílem nadačního fondu je zviditelnit a podpořit systém vzdělávání poskytovaný českými základními uměleckými školami a upozornit širokou veřejnost na jeho jedinečnost. Zakladatelkou a patronkou fondu je mezzosopranistka Magdalena Kožená. Spolupatronem je generální ředitel České filharmonie David Mareček.

„Magdalena je nejen vynikající umělkyní, ale především vnímavou osobností. Její nadační projekt velmi přesně cílí do oblasti vzdělávání, která si zaslouží plnou pozornost celé společnosti.“

Do prvního ročníku ZUŠ Open se zapojilo 355 škol z celé republiky. ZUŠ Sezimovo Ústí byla jednou z nich. Náš celodenní program odstartoval dopoledním koncertem pro děti z mateřských škol a prvního stupně základních škol v sále kina Spektrum. Žáci hudebního oboru představili své hudební nástroje a poté následovalo provedení miniopery O Šípkové Růžence v podání pěveckého sboru a Žákovského orchestru. Odpoledne se konal v naší ZUŠ den otevřených dveří, kde mohly děti se svými rodiči navštívit učebny a nahlédnout tak přímo do výuky. V koncertním sále zároveň probíhala krátká vystoupení komorních souborů. Celou školu zdobila výstava prací žáků výtvarného oboru. Večerní část happeningu se opět přemístila do kina Spektrum. V kombinovaném programu byla veřejnosti představena opět miniopera O Šípkové Růžence, poté následovalo vystoupení žáků tanečního oboru a celý koncert uzavřel Velký žákovský orchestr.

„Když někdo vymyslel takto úžasnou akci a dal do ní tolik energie, byl by hřích se nezapojit. Jsme rádi, že se patronka Magdalena Kožená rozhodla umělecké školy podpořit.“

Ing. Richard Mlázovský, DiS

Žákovský orchestr

Z kroniky školy:

Dětský dechový orchestr vznikl v roce 1951 a byl prvním orchestrem toho druhu v kraji a jeden z prvních v republice. Vedoucím se stal učitel dechových nástrojů Rudolf Čermák.

V roce 1971 získal žákovský dechový orchestr v krajském kole soutěže LŠU v Českém Krumlově první místo. V Ústředním kole v Ostravě pak místo čtvrté a čestné uznání.

„Vezmeme-li v úvahu, že přibližně každé tři roky se vymění všechny děti v tomto souboru, který má okolo padesáti členů od osmi do patnácti let, je obdivuhodné, jakou si stále udržuje dobrou úroveň. Soubor pracuje v naprosto nevyhovujícím prostředí, zkoušky se velmi často ani nemohou konat, protože v místnosti bývají akce ZDŠ. Rudolf Čermák má pro svůj orchestr bohatý repertoár. Opsal, či upravil 66 partitur a rozepsal je do jednotlivých hlasů.“

Jak již bylo řečeno, zakladatelem a dlouholetým vedoucím Žákovského dechového orchestru byl pan Rudolf Čermák. V roce 1984 převzal vedení souboru jeho žák, absolvent Vojenské hudební školy, Josef Janda, který toho roku do naší školy

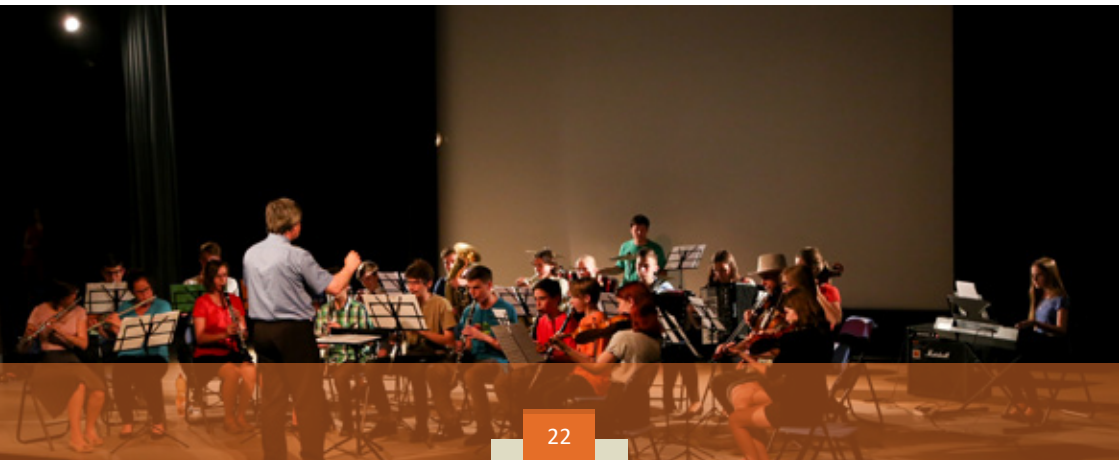
nastoupil po dalším studiu pedagogické fakulty. Dechový orchestr zde vedl i v letech 1988-1992, kdy byl zástupcem ředitele v tábořské LŠU, i po roce 1992, kdy se stal ředitelem naší školy. V roce 1996 převzal vedení orchestru Jiří Chlumecký.

Současná historie orchestru se, po téměř desetileté přestávce, začala odvíjet ve školním roce 2015/2016 s příchodem nového ředitele Richarda Mlázovského, který se ujal vedení souboru. Přestože za pulty ve zkušebně ZUŠ zasedli převážně žáci, kteří neměli do té doby žádné zkušenosti s hraním v orchestru, dokázali do jara nastudovat několik skladeb, které s úspěchem předvedli veřejnosti v tábořském divadle na prvním Koncertu pro Světlušku.

Ve školním roce 2016/2017 orchestr získal v krajském kole soutěže orchestrů ZUŠ ve Vimperku krásné 2. místo.

V současnosti orchestr úspěšně pokračuje ve své činnosti a do práce s ním se zapojil i sbormistr a aranžér Josef Čechtický.

Být členem orchestru, to nejsou vždy jen samé povinnosti. Hudba a pravidelné cvičení jsou samozřejmě na prvním místě, ale společné hraní s sebou přináší také hodně legrace, zážitků a nových přátelství. A to za tu námahu jistě stojí.

Music Stars ZUŠ Sezimovo Ústí

Jak to všechno začalo?

„Vzniku projektu Music Stars nepředcházela ani tak nápad, jako shoda okolností. Už několik let převažovaly v mé klavírní třídě starší děti, které měly odpovídající technickou i interpretační zdatnost, ale hlavně chuť hrát. Samozřejmě, že měly touhu hrát kromě „milovaných etud“ a klasického repertoáru i jiné styly hudby. Tak vznikla myšlenka uspořádat koncert složený z populárních melodií různých žánrů. To jsem ještě netušila, do čeho se pouštím. Původně měl být večírek pouze klavírní, ale proč nepřidat elektrickou kytaru, tu housle, tu bicí, tu něco nezaspívat a třeba i nezatančit? A nad tím vším by mohla být videoprojekce. A tak se 12. 5. 2009 nasoukalo do našeho sálu skoro 100 lidí a historicky první Music Stars mohly začít. Dvouhodinový koncert, který jsem se svou kolegyní Šárkou Kvičinskou uváděla, měl úžasnou atmosféru. Přes všechny nedokonalosti, technické problémy a trému začínajících Stars jsme při refrénu závěrečného songu Hey Jude zpívali všichni.

A jak to bylo dál?

Po osmi letech další práce se z Music Stars stal projekt, který má v naší škole své

stálé místo. Kromě koncertů, které pořádáme pro školy a každoročně na jaře pro veřejnost, jsme byli součástí mnoha akcí pořádaných v našem regionu (Táborská setkání, Kovákfest, charitativní koncerty pro Centrum Kaňka, Lions klub, Velikonoce s Jesusem a mnoho dalších). Za tu dobu se nám na playlistu objevilo takřka 200 písniček. Některé z nich byly odehrány bez většího povšimnutí, z jiných se staly stálice. Stejně tak to bylo a je s hráči a zpěváky Music Stars. Pár se jich v uskupení pouze mihlo, zato někteří se stali na dlouhou dobu důležitou součástí kapely. Přestože se sestava Music Stars samozřejmě obměňuje, vzniklá přátelství (a někdy i lásky) pokračují, i když mladí muzikanti naši školu opustí.

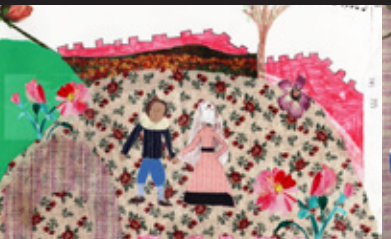
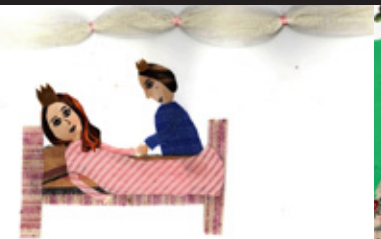
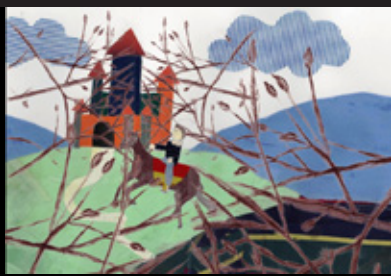
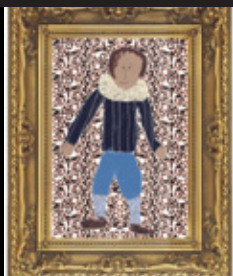
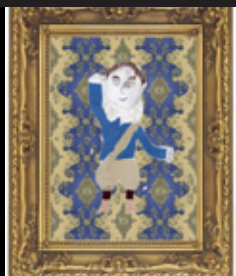
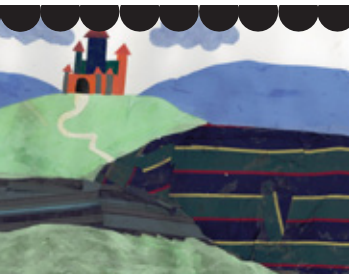
Musím ještě podotknout, že bez pomoci a nezištného nadšenectví mých spolupracovníků a přátel by tento projekt nemohl v tomto rozsahu a úrovni existovat. Jim všem patří mé poděkování a přání, aby se nám další spolupráce dařila stejně jako doteď.

Ivana Zelenková,

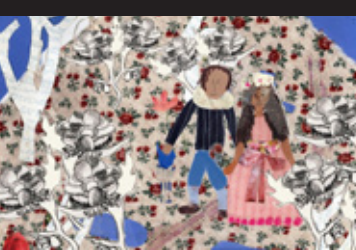
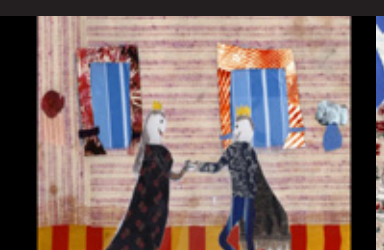
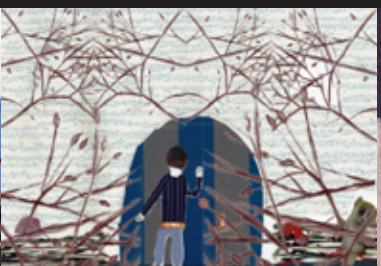
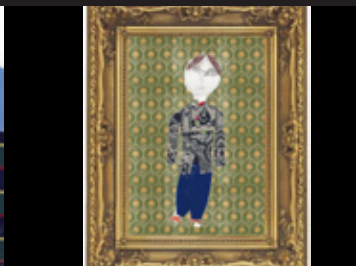
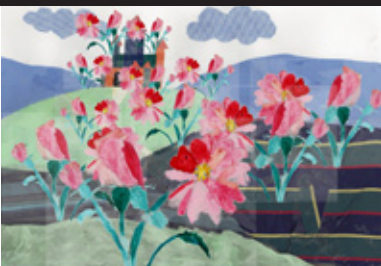
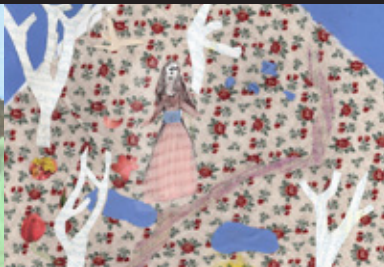
vedoucí Music Stars ZUŠ Sezimovo Ústí

Pohádka o Šípce

kové Ružence

Folklórní soubor Ráček

Folklórní soubor Ráček vznikl v červnu v roce 1991. Původní soubor, složený z dětí od 6 do 8 let, hrál a zpíval staré lidové písničky v těch nejprostších úpravách, šitých na míru začínajícím muzikantům. Jak děti rostly a zvyšovaly se jejich technické nástrojové dovednosti, úpravy písní byly stále složitější. Zakládajícími členy byli: Iva Vránková, Josef Hýna, Martina Ježková, Petra Janovská, Renata Janovská, Tomáš Vichta, Jan Kupsa a další. Činnost tehdejšího souboru byla velice pestrá. Ráček vystupoval na koncertech, festivalech, vernisážích, výchovných koncertech pro ZŠ a MŠ a dalších akcích. Několikrát do roka se přátelství mezi členy souboru upevňovalo na soustředěních, kde se připravoval program na další vystoupení. V roce 2003 vzniklo první CD s názvem „Když jsem k Vám chodíval“, v roce 2005 druhé CD – vánoční, které dostalo titul „Na koledu jsme přišli k Vám“. Ani v následujících le-

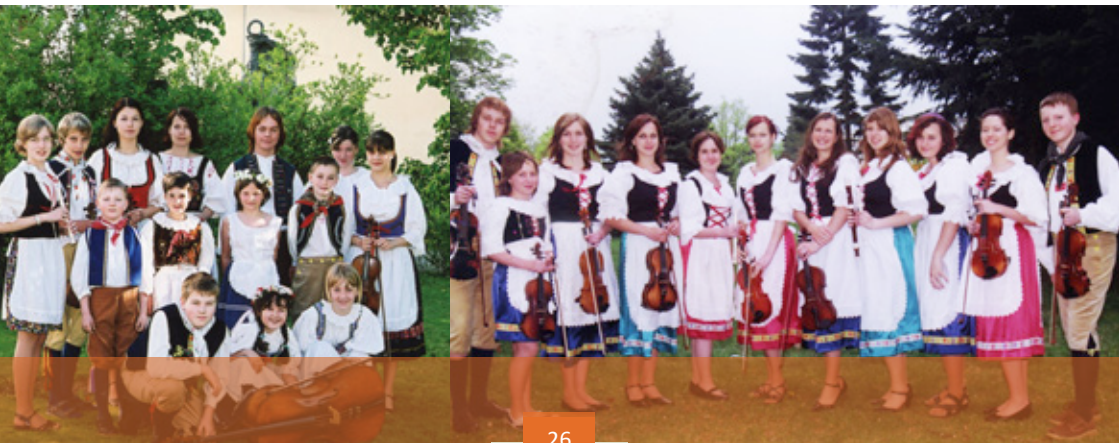
tech však soubor nespal. Původní repertoár, jihočeské lidové písně, se rozšířil také o písně plzeňské a moravské.

Poslední sestava souboru Ráček, složená už z dospívajících žáků ZUŠ Sezimovo Ústí, působilá 10 let. Tvořili ji: Dana Foralová, Anna Hýnová, Josef Vondra - zpěv, Václav Pelouch, Petra Dončuková, Jana Jiříková – housle, Nikola Koblihová, Kateřina Vlková – flétny, Václav Rejlek – basa. Soubor vystupoval v zahraničí, na folklorních festivalech, natáčel pro rozhlas a televizi. Poslouchat lidové písně v jejich podání byl skutečný zážitek.

Myšlenkou souboru se stal citát Vladky Březinové: „Lidová písnička se nezpívá, lidová písnička se žije“.

Od roku 2016 pokračuje činnost souboru Ráček v ZUŠ Sezimovo Ústí s novými žáky.

Helena Hýnová, vedoucí souboru

Trubačský soubor lesnic

V roce 2003 se v ZUŠ Sezimovo Ústí ve třídě lesních rohů paní učitelky Šárky Kvičínkové sešla skupinka dětí s velkým zájmem o myslivost. Tito žáci projevili přání naučit se hrát myslivecké signály na lovecké rohy - lesnice. Škola tedy zakoupila první nástroje - lesnice in B a děti se je rychle naučily ovládat. Následovala první vystoupení, mimo jiné i při zahájení plesu Okresního mysliveckého spolku v Táboře. Tento mladý trubačský sbor účastníky plesu zaujal natolik, že si ho od ledna 2005 OMS vzal pod svá křídla a soubor od té doby vystupuje pod názvem Trubači OMS Tábor při ZUŠ Sezimovo Ústí. Nemaou zásluhou Ing. Stanislava Vyhnala tak soubor získává pravidelnou finanční podporu na nákup nových nástrojů a uniforem právě od OMS Tábor, ale také od města Planá nad Lužnicí.

Trubači pravidelně vystupují jak na akcích praktické myslivosti, kde se mladí hudebníci učí mysliveckým tradicím (hony, plesy, kynologická setkání, pasování adeptů či lovců), tak při jiných slavnostních příležitostech, jako jsou např. Svatováclavské slavnosti v Plané nad Lužnicí.

Od roku 2012 se o soubor dospělých a celkovou organizaci práce trubačů významně stará pan Jaroslav Tupý. V ZUŠ Sezimovo Ústí se souborem nejmladších trubačů s názvem Liščata pracuje jedna z prvních členek souboru trubačů a nynější učitelka lesního rohu Eva Mlázovská. Společně se děti i dospělí účastní všech významnějších akcí, mimo jiné i každoročních soutěží trubačů. Těch se soubor zúčastňuje již od roku 2004, avšak historicky nejlepší výsledek si trubači zapsali až na letošním 3. ročníku Česko-Slovenské soutěže mysliveckých trubačů ve slovenském Hronseku. Náš soubor sice postoupil do finále již potřetí, avšak až po dlouhých 13 letech se nám ve velké konkurenci podařilo poprvé vystoupit na pomyslné stupně vítězů a odvézt si ze soutěže krásné 2. místo.

Za uplynulých 14 let prošlo souborem více než 40 trubačů, z nichž drtivá většina byla nebo stále je žáky ZUŠ Sezimovo Ústí. Absolventi studijního oboru lesní roh tak naši školu prakticky neopouštějí, ale díky hraní a výborné atmosféře v souboru s ní zůstávají v trvalém kontaktu.

Eva Mlázovská, DiS,
vedoucí souboru

TANEČNÍ OBOR

Tanec je tvůrčí uměleckou činností, kterou může do jisté míry vykonávat každý.

Tanec je umění, které vyjadřuje citové hodnoty pohybem.

Tanec umožňuje všimnout si zážitků vycházejících z pohybu vlastního těla.

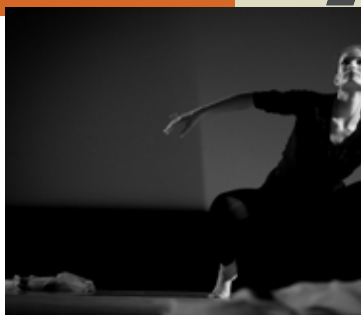
Tanec vede k formování osobnosti již od dětství.

Tanec je radost.

Taneční obor podchycuje a rozvíjí taneční nadání dětí, učí je kultivovanému pohybovému projevu. Výuka v žácích probouzí smysl pro krásu, prohlubuje správné držení těla a celkovou pohybovou kulturu a současně pěstuje jeho vnitřní citlivost, vnímavost, představivost, tvořivost a prostorové a hudební citění.

Taneční oddělení má v ZUŠ Sezimovo Ústí dlouholetou tradici. Jako samostatný obor úspěšně funguje na naší škole od roku 1967. Až do roku 1979 vedla malé tanečnice paní Irena Zámostná, po které převzala výuku její žákyně, paní Drahomíra Štěrbová, která předává lásku k tanci svým svěřencům až do současnosti.

Dětem je pohyb vlastní, proto je možné ho rozvíjet již od předškolního věku. V rámci přípravné taneční výchovy se děti od pěti do sedmi let seznamují s jednoduchou pohybovou průpravou, která je učí, jak pracovat se svým tělem, jak vnímat hudbu, ale také jim pomáhá rozvíjet jejich fantazii a smysl pro tvůrčí úsilí.

V I. a II. stupni studia nabízí taneční obor systematickou výuku, během které žáci prohlubují své znalosti taneční techniky. V předmětu taneční příprava se rozvíjí pohybová technika a rozsah, hudební a prostorová vnímavost, představivost a fantazie. Dále se žáci seznamují se základy klasického, lidového i současného tance. Nezbytnou součástí výuky, hlavně ve vyšších ročnících, je taneční praxe a improvizace. Výuka tance v naší škole je zaměřena především na scénický neboli výrazový tanec, který je pozoruhodný tím, že tanečník svým pohybem vypráví, sděluje divákům určitý příběh, děj, myšlenku, pocit nebo náladu. Je založen především na výrazu tanečníka, na myšlence a na představivosti nejen choreografa, ale hlavně i diváka.

Od roku 2009 využívá taneční oddělení nově vybudovaný taneční sál, ve kterém nechybí tradiční zrcadlové stěny s tyčemi ani multi-mediální technika. Nedílnou a velmi důležitou součástí vyučování je hudební doprovod, v ideálním případě klavírní korepetice.

Úspěchy v různých soutěžích a přehlídkách tanečního oboru naší ZUŠ se ani nedají spočítat. Pravidelně se skupiny žáků různých věkových kategorií účastní jak tanečních soutěží základních uměleckých škol, tak i soutěžních přehlídek ve scénickém tanci. Žáci také každoročně prezentují výsledky své práce na závěrečných vystoupeních tanečního oddělení.

„Co pro mne moje práce znamená, je těžké vyjádřit slovy. Celý můj aktivní život se točí okolo tance, hlavně dětského, snahy předávat dětem vnímání pohybu i hudby. Učit je, jak v sobě najít citlivost, fantazii. Smyslem mé práce je, aby se děti podívaly na svět svým pohledem, který je ovlivněn setkáním s vlastním prožitkem, který tanec přináší. O tanci se nedá mluvit, ten se musí tancovat.“

Drahomíra Štěrbová,
učitelka tanečního oddělení

VÝTVARNÝ OBOR

Umění dívat se a umění divit se. Chuť aktivně utvářet svět kolem sebe. Citlivost ke smyslovým podnětům. Reflexe vlastních emocí, ale i odvaha dopouštět se chyb...

Tomu všemu se mohou naučit děti ve výtvarném oboru naší ZUŠ. Postupně si osvojují základní techniky malby, kresby, grafiky, prostorové tvorby a keramiky i animace, experimentují i s netradičními technikami a materiály. U mladších žáků se zaměřujeme na rozvíjení výtvarné fantazie, na podporování odvahy při budování výtvarného díla a na schopnost svébytného sebevyjádření. Ve středním školním věku, kdy dítě začíná být schopno kritické sebereflexe svého výtvarného projevu, se ke slovu dostává téma výtvarného studia skutečnosti. Je to čas pro zvládnutí základů jednotlivých technik a vědomé používání obrazotvorných elementů v tvorbě, poznávání jejich vlastností a vztahů. Ti nejstarší žáci už samostatně vyhledávají vlastní témata, volí vhodné techniky a experimentují s nimi. V případě zájmu připravujeme systematicky žáky na talentové zkoušky na střední nebo vysoké školy s výtvarným zaměřením.

Inspirací pro výtvarnou tvorbu je nepřeborně. Často čerpáme z dějin umění, od nejstarších až po ty současné kapitoly. Někdy se obrácíme do mikrosvěta, který nás obklopuje svými našim očím nepřístupnými záhadami, nebo hledáme náměty v různých prožitcích bezprostředního okolí dětí, či v různých známých i méně známých příbězích. Snažíme se dívat se kolem sebe pozornými očima i otevřeným srdcem, objevovat skrytá tajemství všedních věcí, domýšlet souvislosti našeho globalizovaného světa. Jindy naopak zkoumáme možnosti některé výtvarné techniky nebo stavbu různých obrazů, bez primární vazby na obsah. Často pracujeme ve výtvarných řadách, kdy různé výtvarné činnosti po delší dobu propojuje jedno téma, které postupně rozvíjíme a promýšlíme z různých stran. Jednotlivé hodiny na sebe navazují, společně hledáme nové

možnosti daného tématu, další lekce pak často vychází z nápadů a možností, které jsme objevili při minulé hodině.

Výtvarná činnost je pochopitelně vázaná k individualitě tvůrce. Základem je tedy individuální práce s konkrétním žákem, kdy každé dítě pracuje svým osobitým způsobem. Při úvodní motivační části se však žáci společně zabývají daným tématem, objevují jeho možnosti. Na konci hodiny pak své práce konfrontují, učí se hodnocení i sebehodnocení. Součástí výuky je ale i skupinová práce, kdy se děti učí spolupráci. Kromě aktivního vnášení vlastních nápadů je třeba umět respektovat nápady ostatních a pochopit svůj vklad jako součást společného díla. Výuka výtvarného oboru probíhá v blocích třech vyučovacích hodin týdně v plně vybavené učebně přímo v budově naší ZUŠ. Studium je rozděleno do dvou stupňů, kterým předchází přípravná výtvarná výchova. Žáci prezentují své práce na pravidelných výstavách ve výstavních prostorách a galeriích, zejména v Sezimově Ústí a v Plané nad Lužnicí. Celoročně pak zdobí jejich díla chodby naší školy.

Ne všichni absolventi výtvarného oboru ZUŠ se vydají na profesionální uměleckou dráhu, ale pro každé dítě má cenu jeho období kreslení a malování, protože rozvíjí mnoho stránek jeho osobnosti a může být objevem krásy, která je trvalým zdrojem radosti. Naší snahou je působit na každého žáka tak, aby vnímal, cítil, pozoroval své okolí s láskou ke všemu živému a všechny své pocity uměl výtvarně vyjádřit.

Mgr. Alžběta Horynová,
učitelka výtvarného oddělení

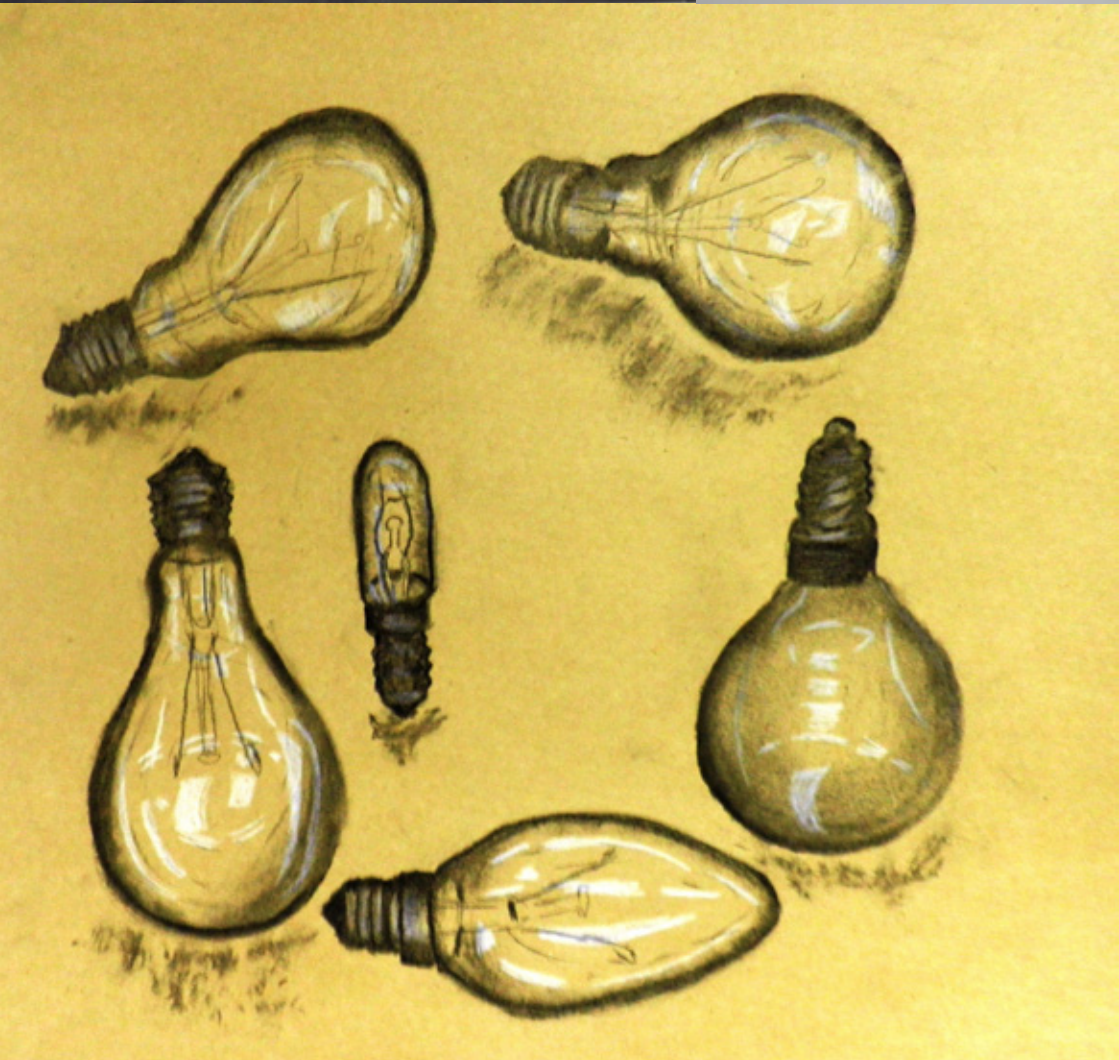

Stručná historie výtvarného oboru ZUŠ Sezimovo Ústí

Výtvarný obor pracuje na naší škole od roku 1962. První učitelkou byla paní Jarmila Steinbachová, od roku 1967 vedla výtvarné oddělení Eva Šlechtová a od roku 1969 Jana Kákonová. Stejně jako ostatní obory i obor výtvarný pracoval ve značně ztížených prostorových podmínkách. Z těchto důvodů byla v roce 1978 výuka zrušena. Teprve v roce 1993 se naše škola stala opět tříoborovou a výuku výtvarného oboru se ujal zkušený učitel a malíř Emil Růžička. Po jeho odchodu na zasloužený odpočinek přebrala v roce 1998 vedení výtvarného oboru výtvarnice Hana Masopustová. Od roku 2015 se, opět z důvodu generační výměny, do práce výtvarného oboru úspěšně zapojila mladá kolegyně Alžběta Horynová. Současný počet žáků výtvarného oboru se přiblížil stovce a škola připravuje další učebnu pro práci s keramikou a výuku grafických technik.

Vzpomínky

Ondřej Vrabec

„Liduška v Paďousích“. Tohle slovní spojení kreslí v mé mysli pozitivní obrazy pastelovými tóny nikoli jen proto, že vábí bdělost do krajin ztraceného dětství... Jako již poněkud protřelý a iluzí dostatečně zbavený profesionál mohu s klidným svědomím prohlásit, srovnávaje s obecnou realitou přítomnosti: sezimoústecká „hudebka“ byla, a snad i stále je, školou jednoznačně unikátní. Možná za to mohly stísněné prostory útulné staré budovy, že veškeré osazenstvo tvořilo komunitu veskrze rodinných kvalit. Vzácná lidská symbióza vynikajícího pedagogického kolektivu ten přízemní rohový domek doslova sytila pozitivní energií a ta se přenášela i na studenty. Učitelé spolu nesoupeřili, neskrývaně se těšili z úspěchů svěřenců svých kolegů. Když pak vedle nás zelenáčů pravidelně zasedali v dechovém orchestru či komorních souborech, chovali se k nám spíše jako ke kolegům, nežli k žákům. Jeden pak hned získal dojem, že fouká stejnou ligu... Teprve s odstupem mnoha let si stále více uvědomuji, že nikoli na konzervatoři, neřkuli akademii, ale právě zde byl položen základ uměleckým ideálům a snům, kterým dosud tvrdošijně věřím a za něž bojuji, ač jedu proti proudu na kulhající herce s kopím našťípnutým a štítem zprohýbaným. Přeji sezimoústecké ZUŠ tu nejlepší a nejdelší možnou budoucnost!

S vděčností **Ondřej Vrabec**, sólohornista a dirigent České filharmonie

Jana Švadlenková

V naší hudebce jsem v dětství trávila veškerý volný čas. Nejprve jsem začala hrát na klavír u paní učitelky Marie Dohnalové. Po pár letech jsem dostala rozšířenou výuku a chodila na klavír i 3x týdně. V dechovce potom sházeli hráči na bicí a pan Janda mě dosadil do orchestru za velký buben a činely. Ke klavíru jsem tedy přibrala i hodiny bicích u pana učitele Jirky Macha.

Když se na koncertech Šárky Kvičinské začal ukazovat úspěšný Ondra Vrabec s lesním rohem, tehdy jsem se zamilovala. Ta velká zlatá věc a její zvuk se pro mě staly snem. V sedmé třídě jsem tehdy začala hrát na lesní roh u Šárky Práškové - Kvičinské. Od té doby jsem v hudebce v podstatě bydlela a docházela tam každý den.

Pokud mám zmínit nějakou vzpomínku, asi nejlouběji mám zaryté chvíle u klavíru s paní učitelkou Dohnalovou. Byla to dřina, ale potom i sláva na soutěžích či koncertech. Dodnes mám doma popsané noty z hodin. Je to umělecké dílo, které hraje všemi barvami. Vzpomínám si také na svůj první koncert, kdy jsem hrála jako sólistka před orchestrem. Nikoliv na klavír nebo lesní roh, břinkala jsem kladívky do kovadlin Veselé kočáře v dechovce.

Asi největším zážitkem pro mě byly lampionové průvody, kdy mi posadili buben na konstrukci z kočárku a já si vlezla mezi buben a řídítka a v průvodu jej tlačila před sebou a hrdě pochodovala.

Další nezapomenutelné akce jsem zažila na soustředění s dechovkou na Novém Světě. Tam probíhala skutečná škola života po všech stránkách.

S lesním rohem mám pěkné zážitky z koncertů s žesťovým souborem Jirky Chlumeckého. Tenkrát na nějaké vernisáži v Táboře jsem dávala malým holkám svůj první autogram v životě a dostala jsem i svůj vůbec první honorář!

S holkami hornistkami a Šárkou jsme hrávaly hornový kvartet a vzpomínám, jak nám nějací myslivci házeli peníze do klobouku.

Myslím, že není co dodávat, a pokud jsem dodnes v muzice něco dokázala, je to zásluha (hned po trpělivosti mých rodičů) právě sezimácké hudebky a jejího skvělého pedagogického týmu. Všem jim ze srdce děkuji!

MgA. Jana Švadlenková (Řeřichová),
první hornistka Symfonického Orchestru Českého rozhlasu,
pedagožka Pražské konzervatoře a Akademie múzických umění.

Jiří Dohnal

Je učení na základních uměleckých školách řehole?

Být dítětem učitelů hudby mělo určité výhody i nevýhody. Mezi výhody patřila jistá volnost - přišel jsem ze školy domů a rodiče byli celé odpoledne ve škole.

A nevýhody... když jsem např. místo hodiny houslí, později violoncella, pozounu či tuby dal s kamarády přednost fotbalu, rodiče byli okamžitě kolegy informováni: „Ládo, Maruško, ten tvůj kluk opět nepřišel na hodinu.“ Nejtěžší pak bylo vymyslet si na doma nějakou omluvu.

Být pedagogem na „ZUŠce“ je z mého pohledu určitá řehole. Uvedu jeden drobný příklad. V šedesátých letech jsem u táty ve třídě slyšel žáčka, který v jedné skladbě místo fis hrál F, několikrát za sebou. Po třiceti letech jsem shodou okolností opět navštívil tatínka ve třídě, kde hrál jiný žák stejnou etudu, se stejnou chybou. Opět tam bylo F.

Já bych kantořinu dělat nemohl. Co všechno musí kantoři zažít a vydržet... Nepřímo to vystihl v průběhu koncertu v Břevnovském klášteře, pořádaném hudebním nakladatelstvím ČRo, jeho představený Petr Prokop Siostrzonek: „Pán Bůh přišel ke dveřím našeho kláštera a našel tam skupinku plačících dospělých. Tak se zeptal: „Proč pláčete, dobří lidé?“ „My jsme učitelé základních uměleckých škol a v této zemi se musíme živit uměním.“ A Pán Bůh se rozplakal a sedl si k nim.“

Co mohu ve svém věku konstatovat. Kantořina je řehole, ale jejich nesmírně užitečná práce člověka velmi obohacuje. Díky hudebním základům nejenom ze ZUŠ v Táboře, ale i hudební škole v Sezimově Ústí mohu léta vykonávat práci v Českém rozhlasu jako hudební redaktor. Zároveň jsem mohl realizovat mnoho vedlejších nádherných projektů, a navíc se setkat s mnoha zajímavými lidmi nejenom z hudebního prostředí. V současné době se k ZUŠkám opět vracím. Symbolicky tak trochu splácím to, co mi školy daly. Posledních šestnáct let připravuji v Hudebním nakladatelství Českého rozhlasu v EDICI ZUŠ hudební literaturu určenou pro tato zařízení, a to dokonce i v Braillově notopisu.

A tak velké poděkování patří nejen mým rodičům - kantorům, ale i panu Karlu Blažkovi, Ferdinandu Pekárkovi, panu učiteli Kratochvílovi. Hlavně pak Rudolfu Čermákovi, kterého mám stále v paměti, jak využíval každou volnou chvíli k rozepisování jednotlivých hlasů pro velký dechový orchestr, a který mne připravil v závěrečné fázi na studia na pražské konzervatoři.

Všem pedagogům velké díky, i samotné „lidušce“ v Sezimově Ústí. Děkuji.

Jiří Dohnal, redaktor Českého rozhlasu Praha

Monika Krausová

Na klavír jsem začala hrát v pěti letech. Tehdejší ředitelka mateřské školky paní Smutníková řekla mým rodičům, že „jsem šikovná“ a oni nelenili a odvedli mě do LŠU k paní učitelce Marii Dohnalové. Je tomu už neuvěřitelných 44 let. Velmi blízký a hluboký vztah mne k ní pojí dodnes.

Na klavír jsem vlastně od svých pěti let nepřestala hrát, pokračovala jsem i jako dospělý žák. Na studiích v Praze jsem si navíc přidala hru na varhany v LŠU Na Petynce, kde byla varhanní třída. Později jsem se začala učit hrát na violoncello – můj tajný dětský sen.

Hudba se sice nestala mým povoláním, ale možná i proto pro mě tolik znamená. S hudbou relaxuji, přináší mi klid, uvolnění, klavír mám doma pořád otevřený. Když si sednu ke klavíru nebo vezmu do ruky violoncello, jsem v jiném světě.

Vděčím za to určitě na prvním místě svým rodičům. Velký dík ale samozřejmě patří paní učitelce Dohnalové, která mě do světa hudby přivedla a trpělivě se mnou překonala i dětské krize, kdy jsem chtěla přestat hrát.

Přála bych všem dětem, které dnes Vaši ZUŠ navštěvují, aby pro ně hudba v dospělosti znamenala tolik, co znamená pro mě.

Ing. arch. Monika Krausová

Martin Kamenický

První, co mě napadne, tedy kdo mě napadne, je paní učitelka Mašková, jejíž úžasný osobní přístup a tolerance mě vlastně udržely u hry na klavír pětinu mého života. Na klavír jsem začal chodit v 5 letech. Stále se vidím, jak ráno po hodině klavíru jdu chodbou ztichlé mateřské školy, pyšně a důležitě, a v rukou táhnu obrovské zavazovací zelené desky na noty s harfou v rohu. Po letech přibyla zobcová a poté ještě příčná flétna. Tady musím zmínit velkou snahu pana ředitele Staňka. S příčnou flétnou jsem pak zažil léta zábavy a legrace ve školním dechovém orchestru pod vedením pana učitele Čermáka.

Dalším velkým zážitkem byla různá vystoupení, například pro školy, která trvala i několik dní, a tím pádem také znamenala omluvené absence ve školní docházce. A to se počítalo. To i naši více sportovně založení spolužáci záviděli a s tímto pocitem se i naše všudypřítomná tréma z vystoupení stávala únosnější.

Přeji ZUŠ v Sezimově Ústí mnoho dalších úspěšných let, mnoho skvělých učitelů a nadějných žáků.

MUDr. Martin Kamenický

kapela Orion

Stejně jako mnoho jiných dětí v Sezimově Ústí v sedmdesátých letech i my jsme začali jako malá ditka navštěvovat hudební školu – LŠU. Začátky byly těžké, výběr oborů byl omezen na základní nástroje - klavír, housle, trumpeta, klarinet, bicí. Nutnost domácího cvičení v době, kdy ostatní vrstevníci mohli lítat venku a po škole neměli žádné povinnosti, byla trochu deprimující.

Brzy se ale začaly objevovat výhody „hudebky“. Ti nejšikovnější malí hráči se stali členy žákovské dechovky, která pod vedením Rudy Čermáka patřila k nejlepším dechovým orchestrům v kraji. Díky tomu vystupovala dost často a to znamenalo kromě jiného příjemné „ulejvání“ ze školní výuky. A v tomto souboru jsme se také všichni poznali. Richard Dušák a Karel Řeřicha – trumpety, Pepa Hejzman – bicí. Já, jakožto houslista, jsem se dostal v dechovce k činelům, velkému bubnu, trianglu a kovadlinám.

Na jaře roku 1971 za mnou přišel Pepa s tím, že s Richardem zkoušejí „big-beat“ a že prý taky hraju na kytaru, tak abych si s nimi přišel zahrát. Měl jsem za sebou cca 1 rok domácího brnkání na tátovu kytaru, a tak jsem začal docházet. Bylo to bezva, ale pořád tomu něco chybělo. No jasně! Všechny big-beatové kapely mají přece basu! „Hele, vždyť máš bráču, tak ať taky přijde,“ řekl Richard a na příští zkoušku už šel Karel se mnou. Ačkoliv nikdy na basu nehrál a ani žádnou neměl, dokázal si poradit. Na půjčenou kytaru a její spodní 4 struny to tam začal sázet a bylo. O elektrických kytarách se nám zatím jenom snilo, ale nevzdávali jsme se. V prodejně hudebních nástrojů v Táboře u paní Ciprové jsme zakoupili kytarové snímáče, namontovali na kytary našich otců, zapojili do gramorádia ředitele LŠU Josefa Staňka a bigbeat byl na světě. Třída v přízemí 1. ZDŠ se stala svědkem zrodu kapely ORION a na páteční odpolední zkoušky jsme se těšili celý týden. Když navíc pod okny začaly posedávat první fanyanky a každou píseň odměnily potleskem, byli jsme šťastím bez sebe. Doma jsem usínal s maličkým tranzistorákem u ucha, ze kterého se mezi změtí šumů a ruchů krátkých vln ozývalo Radio Luxembourg s těmi nejkrásnějšími hity.

Naše hudební snažení samozřejmě neuniklo ani pozornosti pana ředitele LŠU, který nás od začátku podporoval. Jeho zásadní oznámení zapůsobilo jako bomba. „Dojedete si do Tábora, LŠU vám koupí opravdové elektrické kytary, 1 mikrofon a zesilovač MUSIK 15“.

Nikdy nezapomenu ten slastný pocit jít na zkoušku po městě s elektrickou kytarou v ruce.

Úplně první vystoupení – oslava MDŽ na staré škole. Odehráli jsme asi 5 nacvičených skladeb. Líbily se, tak jsme je několikrát zopakovali.

První veřejné vystoupení bylo na květnovém závěrečném koncertu LŠU v kině Svět. Nervozita obrovská, dopolední vystoupení pro školy mělo perfektní ohlas u publika a večerní pro rodiče bylo také senzační. Pak následovala řada vystoupení v pionýrských táborech. Repertoár se postupně rozšiřoval a hráčská dovednost se také zdokonalovala.

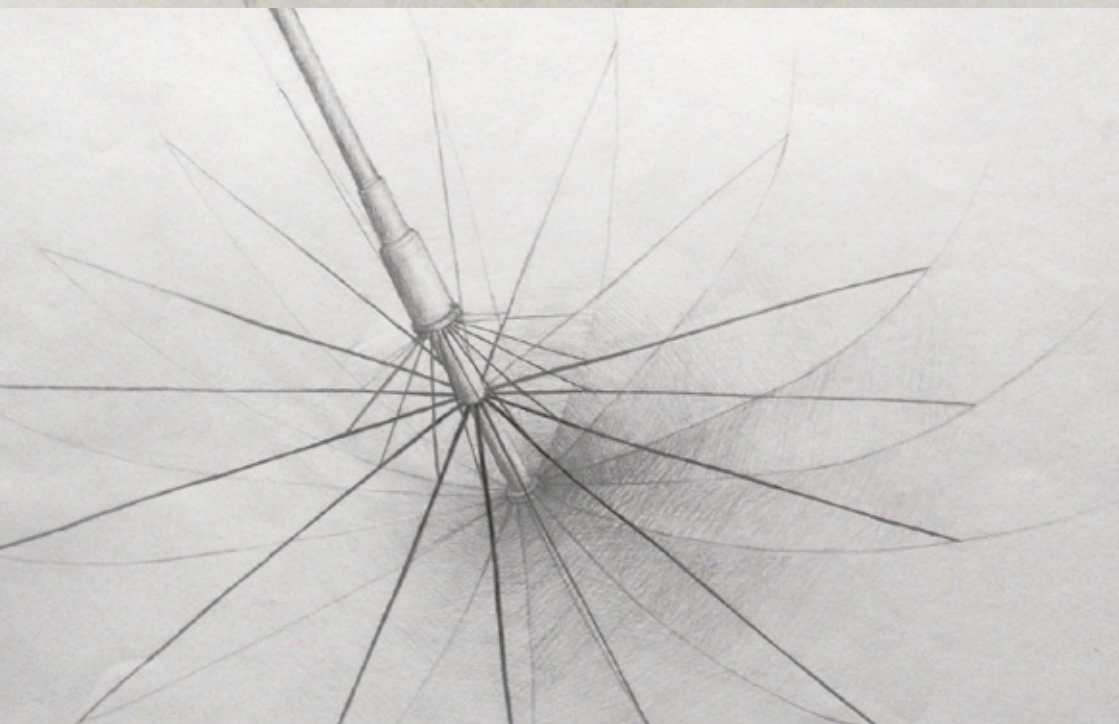
V té době už jsme ale vycházeli základní školu, a přesto jsme dál navštěvovali LŠU, kapela se dostala pod křídla Závodního klubu Kovosvit – Silon. Tady jsme měli zázemí jak pro zkoušení, tak i v otázce vybavení nástroji a aparaturou. Nastala doba aktivního hraní v celém jihočeském regionu, nahrávání v rozhlasu a účasti na hudebních festivalech. To je ale již jiná kapitola, která se sice k LŠU nevztahovala, ale bez ní by asi neexistovala.

Jiří Řeřicha

Absolventi hudebního oboru

pokračující ve studiu na vyšších
uměleckých školách

Martin Březina	<i>bicí</i>	Eva Mlázovská	<i>lesní roh, klavír</i>
František Březovják	<i>violoncello</i>	Jan Mlázovský	<i>pozoun</i>
Hana Budařová	<i>klarinet</i>	Josef Novotný	<i>housle</i>
Robert Buš	<i>pozoun</i>	Václav Pelouch	<i>housle</i>
Jana Čechová	<i>klarinet</i>	Pavel Piha	<i>klarinet</i>
Jiří Dohnal	<i>tuba</i>	Šárka Prášková	<i>lesní roh</i>
Jitka Dohnalová	<i>flétna</i>	Lea Pražáková	<i>klavír</i>
Marie Doudová	<i>akordeon</i>	Lucie Pulkrabová	<i>pozoun</i>
Veronika Fördösová	<i>lesní roh</i>	Kristýna Ratajová	<i>lesní roh</i>
Helena Frouzová	<i>housle</i>	Tereza Ratajová	<i>lesní roh</i>
Anna Hájičková	<i>housle</i>	Jan Řeřicha	<i>trubka</i>
Jiří Havlík	<i>lesní roh</i>	Blanka Řeřichová	<i>flétna</i>
Iva Hlaváčková	<i>klarinet</i>	Jana Řeřichová	<i>lesní roh</i>
Marcela Hrbková	<i>violoncello</i>	Miluše Strmisková	<i>housle</i>
Anna Hýnová	<i>trubka</i>	Jaroslav Strnad	<i>hoboj</i>
Helena Hýnová	<i>housle</i>	Josef Svoboda	<i>violoncello</i>
Josef Janda	<i>pozoun</i>	Robert Šmíd	<i>trubka</i>
Ivana Klímová	<i>klavír</i>	Jana Tábořská	<i>kytara</i>
Jiří Kolář	<i>tuba</i>	Zorka Tůmová	<i>flétna</i>
Jan Kolman	<i>lesní roh</i>	Bohdana Večerková	<i>violoncello</i>
Petra Kratochvílová	<i>muzikál</i>	Otakar Vojtíšek	<i>klarinet</i>
Jana Kyselová	<i>violoncello</i>	Ondřej Vrabec	<i>lesní roh</i>
Marie Markvartová	<i>klarinet</i>	Eliška Zelenková	<i>lesní roh</i>
Jana Mašková	<i>housle</i>	Pavel Zikuška	<i>klarinet</i>
Václava Mašková	<i>kytara, zpěv</i>	Ludmila Zrzavecká	<i>lesní roh</i>
Jana Mejstová	<i>lesní roh</i>	Antonín Ženišek	<i>tuba</i>

Ředitelé školy od jejího založení do současnosti:

Viktor Kristián	1947 – 1950
Leopold Janů	1950 – 1951
Bohuslav Lokvenc	1951 – 1966
Rudolf Hřebík	1966 – 1969
Josef Staněk	1969 – 1992
Josef Janda	1992 – 2015
Richard Mlázovský	2015 – dosud

Současní učitelé ZUŠ Sezimovo Ústí:

Petr Baláš	bicí nástroje
Jaroslav Bárta	klavír
Petra Bártová	zpěv
Klára Benedová	zpěv
Hana Boháčová	klarinet, zobcová flétna, keyboard, klavír
Barbora Brabcová	klavír
Josef Čechtický	klavír, keyboard
Petr Drátovský	klavír
Radek Dvořák	elektrická kytara, basová kytara
Jiří Emmer	klavír, sborový zpěv
Iva Hlaváčková	klarinet, zobcová flétna (v současné době na MD)
Alžběta Horynová	výtvarný obor
Helena Hýnová	housle
Kateřina Klváčková	klavír, keyboard

Marcela Malinová	violoncello, kytara
Hana Masopustová	výtvarný obor
Jitka Mejtová	klavír
Eva Mlázovská	lesní roh, lovecký lesní roh, klavír
Richard Mlázovský	trubka, zobcová flétna
Dana Mužiková	akordeon, keyboard
Michal Novák	kytara
Marie Peková	příčná flétna, zobcová flétna
Petr Randlík	klarinet, saxofon
Jakub Řeřicha	klavír, keyboard
Josef Svoboda	housle, violoncello, hudební nauka
Jan Škarda	žestové dechové nástroje
Drahomíra Štěrbová	taneční obor
Antonín Valerián	klarinet, saxofon, zobcová flétna
Vojtěch Vrtiška	kytara
Ivana Zelenková	klavír, přípravná hudební výchova

Sekretariát:

Petr Drátovský	zástupce ředitele
Renáta Bártová	administrativní pracovnice

Provozní zaměstnanci:

Josef Janda	školník
Jana Spálenková	uklízečka

7 let
ZUŠ
Sezimovo Ústí

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA

Základní umělecká škola Sezimovo Ústí

*Nerudova 648
391 02 Sezimovo Ústí
e-mail: kancelar@zussu.cz
www.zussu.cz
IČO: 705 202 32
tel.: 381 275 383*

POBOČKY:

Základní škola Planá nad Lužnicí
Základní škola Malšice
Kulturní dům Veselí nad Lužnicí

Ředitel školy:

Ing. Richard Mlázovský, DiS

Zástupce ředitele:

Mgr. Petr Drátovský

